

af 25de Februar 1876, at hde Sukkerdyrkingen paa St. Croix en væsentlig Støtte, maa utvivlsomt siges at være naaet i ikke ringe Grad ved Jællesukkerkogieriet, om end Forventningerne om dets Evne til at forrente den meget store Anlægskapital ere bleve skuffede. Naar de fire sidste Aars lave Sukkerpriser ikke have medført nogen Formindselse af det Areal, der er i Sukkerdyrking paa St. Croix, har Jællesukkerkogieriet utvivlsomt en ikke ringe Andel deri, ikke blot derved, at det har gjort det muligt for et større Antal Plantager (hvoriblandt de Staten tilhørende), der enten ganske manglede Sukkerværker eller vare utilstrækkelig forsynede dermed, at opretholde Sukkerdyrkingen, som ellers maatte have standset af Mangel paa Kapital til at opføre eller forny de fornødne Værker, men ogsaa ved i forholdsvis stort Omfang at have fremløbt Sukkerdyrking paa smaa Jordlodder, som ere enten kjøbt eller leiede af Personer af Arbeidsklassen. I hvilken Grad denne ogsaa for de almindelige sociale Tilstande vigtige Form af Sukkerdyrking, der kun er mulig, naar selve Sukkerrørene kunne afhændes, har udvirket sig i Ly af Jællesukkerkogieriet, vil fremgaa af følgende Talangivelser. I Jællesukkerkogieriets første Kampagner leveredes af slige Parcellister (Squatters) kun omtrent $\frac{1}{2}$ Million Pbd. Rør aarlig, men i Kampagnen 1887 leveredes der af Saadanne over 19 Millioner Pbd., der er mere end en Femtedel af hele Fabrikens Forbrug, og efter den almindelige Gjennemsnitsberegning svarer til 1,100 Acres eller 800 Td. Land i Sukkerdyrking, og der er ved denne stærke Udvikling af det mindre Landbrug særligt at mærke, at Udviklingen netop har været stærkest under Sukkerkrisen; i 1883 (Aaret før det stærke Brisfeld) leveredes der af Parcellister endnu kun 3 Millioner Pbd. Rør, men i 1884 13 Millioner, som i de følgende Aar efterhaanden steg til de nævnte 19 Millioner i 1887. Uden Jælleskogieriet er denne Sukkerdyrking umulig, og en selv kun midlertidig Standning af Regeriet vilde tilintetgjøre den og spilde den deri anvendte Kapital, da Parcellisterne vilde mangle Evne til at afvente en Gjenoptagelse af Regeriets Virksomhed.

Af de til Jælleskogieriets Opland hørende egentlige Plantager er der 8, med en Rørleverance i 1886 af 20 Millioner Pund Rør, som ganske mangle Sukkerværker — deriblandt den Staten tilhørende Work and Rest med 6 Millioner Pund Rør. Flere andre Plantager have kun mere eller mindre mangelfulde Værker.

Af samtlige her anførte Grunde maatte Finantsministeriet, efterat Aktieselskabets Bestyrelse havde afgivet den ovennævnte Erkløring om ikke at ville fortsætte Fabrikens Drift i 1888, anse sig forpligtet til at gribe ind for at hindre en saadan Standning, og da den stærkt fremrykkede Tid gjorde det nødvendigt, at der handlede hurtigt, for at Forberedelserne til næste Kampagne kunde træffes, havde der intet andet virksomt Middel til at hindre Standning end at overtage Statskassens Pant til Brugelighed i Henhold til D. L. 5—7—8. En saadan Besiddelsestagselse blev derfor iværksat af Gouvenementet i de første Dage af November.

Strax efter Iværksættelsen af denne Besiddelsestagselse fremkom under 11te November 1887 en Forespørgsel fra Selskabets Bestyrelse, om ikke Finantsministeriet nu, da Bestyrelsens Virksomhed var bleven indskrænket til dels at modtage og undersøge Ministeriets aarlige Redegjørelse for Regeriets Drift, dels at varetage Aktionærernes Interesser med Hensyn til den dem tilfagte Rentegaranti, maatte være tilbøieligt til at træffe Overtagelse om en endelig Opgjørelse ved Udløsning af Aktionærernes Retigheder. Ligesom man — hvad der fremgaa af det foran Anførte — ganske maatte dele den Betragtning, der stiltiende var Forudsætningen for dette Bestyrelsens Forslag, nemlig at der ikke kunde være mindste Udbytte til, at Selskabet vilde blive i Stand til paa ny at overtage Fabrikens Drift, saaledes maatte man ogsaa erkende, at de to af Bestyrelsen udtrykkelig paapegede Forhold gjorde en endelig Affindelse med Selskabet i høi Grad ønskelig. I sin nuværende retlige Stilling til Pantet er Staten, ifølge D. L. 5—7—8, forpligtet til at aflægge Aktieselskabet som Eier Regnskab for Pantets Bestyrelse, et Forhold, der, naar det vedvarer i længere Tid, er i høi Grad besværligt og endogmaa let kan virke hæmmende paa Driften i en og anden Retning. Men af endnu større Betydning er det andet Forhold, hvortil Bestyrelsen i den citerede Motivering af dens Forslag har sigtet, at St. Croix Kolonialkassens i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for 5 pCt. Aktieudbytte vilde vedblive at bestaa, uanset Statens Overtagelse af Fabrikens Administration, og kun vilde kunne bringes til at ophøre nu ved Selskabets Opløsning og Likvidation af dets Gjæld til Statskassen.

Under Hensyn hertil fandt Finantsministeriet, at Bestyrelsens Forslag burde gøres til Gjenstand for nærmere Forhand-